

megkérdőjelezzük. A költő korábbi (eroto)didaktikus költeményeiben megkérdőjelezhetetlen tudás birtokosaként jelent meg a hallgatóság előtt – azt saját tapasztalataira alapozva –, viszont a *Fastibus* az elmondottak hitelességét igazolandó az adott ünnepekhez kötődő istenségeket kérdezzeti, olykor pedig ismerőseitől, a római városi vagy vidéki életet reprezentáló karakterektől tesz szert ismeretekre. Van, hogy egy ünnep eredetéhez több isten is megoldásokat kínálna, de a költő nem mer választani közöttük. Ebbe a sorba illeszkedik a tárgyalandó epizód, amelyben legalább négy, vagy annál is több idősíkot lehet elkülöníteni, mellyel a narráció összetettségét is szemléltethetjük. A személyes, a közösségi és a poétikai emlékezet mellett a költemény elbeszélésének jelen ideje is egymásra rétegződik. Az elbeszélte epizód leginkább anekdotikus modalitása Horatius *sermóival* teszi összeolvashatóvá azt, másrészt a már említett poétikai emlékezet Propertius és Tibullus elégiáit mint intertextusokat mozgósítja. Elemzésemben e hálózat felfejtését is megkísérlem.

Gaál Gabriella (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

### **Metsző röntgenképek Szvoren Edina és Tóth Krisztina prózaköteteiben szereplő (szöveg)testekről**

Az előadás Tóth Krisztina *Vonalkód* és *Pixel*, valamint Szvoren Edina *Pertu és Nincs, és ne is legyen* című prózaköteteit vizsgálja. A komparatív elemzés elsősorban a művek és szerzők közötti hasonlóságokat igyekszik feltárni, ennek érdekében korporeális narratológiai megközelítésből indul ki. A vizsgálódás tárgyát képezi, hogy a novellákban megjelenő szereplői testek hogyan kezdenek el beszélni vagy másképpen: mit képesek elbeszélni, illetve hogyan válnak jelentőssé. A kutatás számos más tudományterületet is érint mint genderelméletet, kulturális antropológiát és irodalmi szociográfiát.

Zalatnay Lídia (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **A felejtés hagyománya – kánon, narratíva és kulturális emlékezet a feminista kritikában**

Előadásom első felében a kulturális emlékezet terminusának és funkciójának történeti változásait vázolom fel a korai magaskultúrák assmanni leírásától indulva, mérték, modell, szabály és lista fogalmainak mentén. Áttérve az irodalmi kánonra elsőként a marginalitást és ennek potenciális tudásforrásként történő értelmezését vizsgálom posztkolonialista és feminista elméletek alapján. Kitérek azokra a tényezőkre is, amelyek felejtés és kisajátítás irodalmi praxisában a leginkább meghatározóak voltak, és amelyek a kánonkonceptió perspektívájának kitágítását is eredményezik. Előadásom második felében múlt és identitás rekonstrukciójához kapcsolódóan a történeti narratíva identitásképző szerepének feminista kritikában történő jelentőségét, valamint az esszencialista és a relativista nézőpontok eltérő kritikai szemléletét és eljárásait összegzem. Előadásomat a női

irodalmi hagyomány problematikus terminusának, valamint az alternatív kánonoknak és a kánonok alternatíváinak felvázolása és elemzése zárja.

Fazekas Andrea (Debreceni Egyetem)

### **Elhasználódott életek – Berniczky Éva Szerencseyökér című novelláskötetéről**

Előadásom keretén belül az intellektuális kortárs magyar prózairodalom kárpátaljai képviselőjének, Berniczky Évának a 2018-ban megjelent *Szerencseyökér* című novelláskötetét mutatnám be. Nem kívánok hosszabban kitérni a művek narratológiai, illetve mágikus realista és női jegyeinek a vizsgálatára, inkább a kötet általánosabb bemutatására szorítkozom.

Az író a 90-es évek végétől publikál főleg novellákat. *A tojásárus hosszúnappja* című kötet (2004) után vált a modern magyar irodalom egyik ígéretes prózaírójává. Az egyénien mágikus hangvételű novelláskötet után 2007-ben megjelent *Méhe nélkül a bába* című novellákból összefűzött regénye. 2010-ben *Várkulcsa* című novelláskötete a Magvető Könyvkiadó gondozásában jelent meg, amely már sokkal kiforrottabb műveket tartalmaz, de a többi írásaihoz hasonlóan ez is egyszerre könnyfakasztó és olykor nevetető. Nyolc év hallgatás után idén jelent meg válogatott és új novellákat tartalmazó kötet a *Szerencseyökér*. Huszonhat történetet tár elénk bámulatosan lírizált írástechnikájával az író. A kárpátaljaiak hétköznapi életét, világlátását, nyelvi sokszínűségét, szellemi sajátosságait tükrözi, emberi sorsokat jelenít meg, amelyek olykor épp az abszurd élethelyzeteik által válnak hitelessé. Bár más és más szereplőről van szó, egy dologban nagyon hasonlítanak: mindannyiuk élete elhasználódott, nincs lehetőségük a változtatásra, lidércek pedig örökre kísértik őket.

Karácsonyi Krisztina (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

### **A magyarországi lovári dialektus néhány mondattani sajátossága**

Előadásomban arra vállalkozom, hogy – ahogyan az a generatív nyelvészetben bevett szokás – egyetlen anyanyelvi beszélő nyelvi kompetenciája alapján bemutassam egy magyarországi oláh cigány nyelvjárás, a Baranya megyében beszélt lovári néhány mondattani sajátosságait, és összevegyem azokat a környező többségi nyelv, azaz a magyar mondattani jellemzőivel. Előadásom – a téma komplexitása és feltérképezetlensége okán – nem tárgyalja az összetett mondatokat.

A prezentáció elején ismertetem a kurrens nemzetközi szakirodalmakat, amelyek elméleti nyelvészeti – elsősorban nyelvtörténeti és morfoszintaktikai – szempontból vizsgálják a lovárit, ilyen módon ismertette a dialektust; valamint a máig egyetlen magyar nyelvű, oláh cigány nyelvjárások mondattanával foglalkozó munkát is. Ezt követően röviden ismertetem adatgyűjtésem módszertanát, majd a konkrét gyűjtött nyelvi adatokat, melyeket mindvégig generatív nyelvészeti